

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 16233/17 (2016)
Дана 24.01.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и Олге Петровић, чланова већа, са судским саветником Николом Крушкоњом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Трговинско-књижарско друштво са ограниченом одговорношћу "АА" ...-у стечају, ..., кога заступа стечајни управник Агенција за лиценцирање стечајних управника Београд, Кнез Михаилова 1-3 и пуномоћник адвокат Дејан Чукић из Чачка, кога замењује адвокат Ирена Филиповић, обоје из Чачка, Хајдук Вељкова 14, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења број 465-02-0084/1982-07 од 05.04.2016.године, са заинтересованим лицима: ББ и ВВ, обојица из ..., Ул. ..., која заступају пуномоћници адвокати Срећко Копиловић и Ивана Копиловић, обоје из Београда, Савска 13, у предмету деекспропријације, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа одржаној дана 24.01.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужбе СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Трговинско-књижарско друштво са ограниченом одговорношћу "АА" Чачак-у стечају, ..., да заинтересованим лицима: ББ и ВВ, обојици из ..., Ул. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 59.250,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење до коначне исплате.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе за урбанизам Града Чачка број 465-82/91-IV-2-07 од 25.08.2015.године, којим је ставом 1. диспозитива, усвојен захтев заинтересованих лица, као правних следбеника њихове мајке пок. ГГ бив. из ..., па је поништено решење Општинског Секретаријата за урбанизам, стамбене и комуналне делатности СО Чачак број 465-39/77-10 од 15.03.1978.године, којим је извршена

експропријација стамбено-пословне зграде у ..., сада ..., саграђене на кат. парц. бр. ... КО ... и административно пренето право коришћења на грађевинском земљишту у друштвеној својини означеном као кат. парц. бр. ... КО ..., у корист Општине Чачак, а за потребе СИЗ-а културе Општине Чачак; ставом 2. диспозитива, одбијен је захтев тужиоца за укидање привременог закључка број 465-82/91-3-04 од 28.09.2006. године, којим је усвојена привремена мера забране отуђења и оптерећења стамбене зграде постојеће на кат. парц. бр. ... КО ..., као и поменуте парцеле, до правоснажности овог решења; ставом 3. диспозитива, обавезује се тужилац да као садашњи корисник-власник раније експроприсане непокретности (парцелу и објекат) преда у посед подносиоцима захтева; ставом 4. диспозитива, имовинско-правни односи настали након правоснажности овог решења решаваће се у посебном поступку.

У тужби, поднетој овом суду дана 05.07.2016.године, која је заведена под бројем I-3 У 9799/16, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона, наводећи разлоге дате у образложењу ожалбеног решења, а које у свему прихвата тужени другостепени орган у образложењу свог решења. Истиче да се из решења о експропријацији види да је сврха експропријације била спровођење мера техничке заштите, рестаурације и одржавања поменуте зграде као културног добра, а из решења Извршног већа Скупштине СР Србије 03 број 465-4339/77 од 09.11.1977.године, којим је утврђено да постоји општи интерес за експропријацију наведене зграде ради спровођења мера техничке заштите, рестаурације и одржавања те зграде као културног добра, видљиво је да се експропријацији приступило јер власница зграде није могла да обезбеди средства потребна за њену санацију и рестаурацију. Дакле, једина сврха експропријације јесте техничка заштита, рестаурација и одржавање зграде која представља културно добро, а начин коришћења зграде није био предмет решења о експропријацији, нити има било какве везе са сврхом због које је зграда експроприсана, те се отуда одлука СО Чачак од 30.05.1979.године о начину коришћења зграде не може доводити у везу са сврхом експропријације, а поготову се не може сматрати било каквим доказом у погледу тога да се одступило од реализације сврхе експропријације. Даље, наводи да су и првостепени и другостепени орган у потпуности пренебрегли и правоснажно решење Општинског секретаријата за финансије 04 бр. 463-484/81 од 05.01.1982.године, којим је одбијен захтев ГГ за поништај решења о експропријацији као неоснован, као и пресуду Врховног суда Србије У 2328/05 од 06.04.2006.године, у којој је наведено да, и поред чињенице да правни следбеници могу подносити идентичан захтев какав је подносила и њихова правна претходница, одлучујући по таквом захтеву управни органи су дужни образложити на основу којих то нових или различитих доказа су утврдили чињенично стање које је супртно оном које је било основ за ранију одлуку којом је захтев ГГ одбијен. Међутим, такво образложење је изостало, а јединим релевантним доказима сматра се чињеница да је за привремену адаптацију крова утрошено мање него за израду пројекта адаптације зграде, занемарујући при томе све друге мере и радње које су предузете у сврху адаптације и рестаурације зграде, као и да у члану 39. став 3. Закона о експропријацији стоји “према природи објекта знатније радове”, што значи да се, при утврђивању да ли се изведени радови сматрају знатнијим или не, мора полазити, пре свега, од природе објекта, а у конкретном случају, од тога да је у питању културно добро које подлеже посебном режиму у погледу израде пројеката и извођења радова. Стога предлаже да Управни суд поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу од 29.09.2016.године тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да се тужба одбије као неоснована.

Решењем овог суда I-3 У 9799/16 од 28.12.2016.године утврђен је прекид поступка у овој правној ствари, јер је над тужиоцем отворен поступак стечаја решењем Привредног суда у Чачку Ст. бр. 21/2016 од 23.09.2016.године, а на основу члана 222. став 1. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09).

Поднеском од 01.03.2017.године пуномоћник заинтересованих лица је предложио да суд позове стечајног управника тужиоца да се изјасни о преузимању поступка, указујући да је непокретност која је предмет спора изузета из стечајне масе тужиоца, те је суд овај поднесак доставио стечајном управнику Агенцији за лиценцирање стечајних управника Београд.

Поднеском пуномоћника тужиоца од 11.09.2017.године стечајни управник тужиоца се изјаснио да преузима поступак и предложио је да суд донесе решење којим ће наставити поступак, с тим што је уредио поднету тужбу у делу означавања тужиоца, тако што је тужиоца означио као: Трговинско-књижарско друштво са ограниченом одговорношћу “АА” ...-у стечају, Ул.....

Решењем Управног суда I-3 У 9799/16 од 11.10.2017.године настављен је поступак у овој управној ствари прекинут решењем овог суда I-3 У 9799/16 од 28.12.2016.године, на основу члана 225. став 1. Закона о парничном поступку, који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима.

Након доношења решења о настављању поступка, предмет је заведен под новима бројем I-3 У 16233/17.

По захтеву суда I-3 У 16233/17 од 03.11.2017.године тужени орган је доставио суду списе предмета дана 27.11.2017.године, са одговором на тужбу исте садржине као у одговору на тужбу који је достављен суду 29.09.2016.године, с предлогом да се тужба одбије као неоснована.

Заинтересована лица су, преко пуномоћника, доставила суду одговор на тужбу 19.12.2017.године, у коме су навела да ће се усредсредити на две ствари које су у тужби изнете, а које по њиховом мишљењу су паушалне и нетачне. Тужилац, пре свега, наводи да је једина сврха експропријације била спровођење мера техничке заштите, рестаурације и одржавања спорне зграде као културног добра, што је одређено самим решењем о експропријацији, коју чињеницу заинтересована лица не споре. Тужилац такође, истиче да се одлука СО Чачак број 06-103/79-01 од 30.09.1979.године о начину коришћења предметне зграде не може доводити у везу са сврхом експропријације, нити се може сматрати било каквим доказом у погледу чињенице да се одступило од реализације сврхе експропријације, међутим, поменутом одлуком одређен је начин коришћења споменика културе у ул. ... у ... (спорна непокретност), и то на начин да се приземље има користити као продајни простор-

књижара, спрат као изложбени простор за књиге, слике и сл., а поткровље као уметнички атеље, а која одлука је омогућила закључење уговора између СИЗ-а културе Општине Чачак, као корисника експропријације, са правним претходником тужиоца-РО "АА" ООУР "ДД" из ..., којим је дато право коришћења на експроприсаној непокретности овом лицу. Ова одлука је у поступку послужила као доказ чињенице да заправо није испуњена сврха експропријације-спровођење мера техничке заштите, рестаурације и одржавања експроприсане зграде као културног добра, јер је очигледно да се коришћењем одређене непокретности као продајног простора не врши њена техничка заштита, рестаурација и одржавање. Даље, наводи да је решењем Градске управе за урбанизам града Чачка број 465-82/91-IV-2-07 од 25.08.2015.године, као и решењем Министарства финансија, Сектора за имовинско-правне послове број 465-02-0084/1982-07 од 05.04.2016.године, утврђено да корисник експропријације-СИЗ културе општине Чачак није извршио знатније радове у циљу спровођења мера техничке заштите, рестаурације и одржавања спорне зграде као културног добра, већ да је експроприсану непокретност отуђио трећем лицу, и да је очигледно да предметну непокретност није привео намени у року предвиђеном чланом 39. став 3. Закона о експропријацији, односно најкасније до 05.10.1981.године, а коју чињеницу су утврдили на основу извештаја 01 број 5/82 од 12.01.1982.године који је СИЗ културе општине Чачак, као корисник експропријације, поднео Скупштини Општине Чачак-Секретаријату за финансије, а у ком извештају се наводи да је корисник експропријације у току 1979.године и 1980.године платио износ од 150.000,00 динара за пројекат за адаптацију зграде (крова и фасаде), као и привремену адаптацију крова (до главних радова) и неке унутрашње поправке у износу од 100.000,00 динара-дакле, мање од израде пројекта за адаптацију крова и фасаде, те је на тај начин утврђено да корисник експропријације није извршио знатније радове, будући да је за привремену адаптацију утрошено мање новца него за израду пројекта. Наведеним решењима од 25.08.2015.године и другостепеним решењем од 05.04.2016.године, утврђено је да ни нови титулар права коришћења – правни претходник тужиоца -ТК "АА" ад ... у предвиђеном законском року (до 05.10.1981.године) није привео непокретност намени, односно извршио знатније радове у циљу остварења сврха експропријације, већ су ти радови започети тек по протеклу рока од три године. Према томе, суштина ствари у овом предмету јесте да корисник експропријације, као носилац обавеза остварења сврхе експропријације, није извршио знатније радове у циљу спровођења мера техничке заштите, рестаурације и одржавања спорне зграде као културног добра. Позива се на пресуду Управног суда I-1 У 19984/10 од 30.06.2011.године и разлоге изнете у овој пресуди. Заинтересована лица истичу и да у свему остају код својих навода изнетих у досадашњем току поступка пред органима управе, као и да оспоравају све друге наводе из тужбе, иако сматрају да нису од утицаја на одлучивање у овом управном спору, па предлажу да се тужба одбије у целости као неоснована. Трошкове су тражили за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара.

На усменој јавној расправи одржаној 24.01.2018.године, пуномоћник тужиоца је остао у свему при наводима тужбе и захтеву, понављајући наводе тужбе у вези правноснажног решења првостепеног органа од 15.01.1982.године којим је одбијен захтев ГГ, правног претходника заинтересованих лица, за деекспропријацију, као и у вези пресуде Врховног суда У 2328/05 од 06.04.2006.године. Указао је на члан 39. Закона о експропријацији да се по истеку рока од пет година од правноснажности решења о експропријацији не може поднети захтев за поништај тог решења, а имајући у виду да је решење о експропријацији постало правноснажно 05.10.1978.године, а да

је захтев за поништај поднет 1991.године, а што органи нису ценили. Предложио је да се тужба уважи, захтевајући трошкове за заступање на расправи у износу од 18.000,00 динара и за судску таксу на тужбу и одлуку.

Пуномоћник заинтересованих лица изјавио је да остаје у свему при наводима из одговора на тужбу, а наводе пуномоћника тужиоца на расправи сматра потпуно неоснованим, посебно истичући да нису протекли рокови за подношење захтева за поништај решења о експропријацији. Предложио је да се тужба одбије, са захтевом за трошкове по трошковнику који је приложио, и то за састав и једног образложеног поднеска у износу од 16.500,00 динара, за састав три необразложена поднеска у износу од 24.750,00 динара и за приступ на једно одржано рочиште у износу од 18.000,00 динара, укупно 59.250,00 динара, као и за судску таксу по ТТ, све са законском затезном каматом од дана доношења одлуке до коначне исплате.

Пуномоћник тужиоца и пуномоћник заинтересованих лица учинили су неспорним да је тужилац предметну непокретност предао у државину заинтересованим лицима 18.08.2016.године, о чему је сачињен записник, чију копију су предали суду.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. ЗУС-а, у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованих лица и заинтересованог лица ББ, у одсутности уредно позваног туженог органа, на којој су изведени докази увидом и читањем списка органа достављених уз одговор туженог на тужбу, свих писмена приложених уз тужбу и на расправи, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета, који су достављени уз одговор туженог на тужбу, произлази да је првостепени орган донео ожалбено решење од 25.08.2015.године, којим је усвојио захтев ББ и ВВ, обојице из ..., овде заинтересованих лица, поднет 17.06.1991.године, за поништај правноснажног решења Општинског Секретаријата за урбанизам, стамбене и комуналне делатности СО Чачак број 465-39/77-10 од 15.03.1978.године о експропријацији непокретности у својини њихове сада пок. мајке ГГ бив. из ..., а у извршењу другостепеног решења 07 број 465-02-84/82 од 05.02.2010.године, и пресуде Управног суда I-1 У 19984/10 од 30.06.2011.године. Наведеним другостепеним решењем од 05.02.2010. године поништено је решење Градске управе за урбанизам града Чачка број 465-82/91-XIV-07 од 04.08.2009.године, којим је уважен захтев ББ и ВВ, обојица из ..., као правних следбеника њихове пок. мајке ГГ бив. из ... и поништено решење Општинског Секретаријата за урбанизам, стамбене и комуналне делатности СО Чачак број 465-39/77-10 од 15.03.1978. године којим је извршена експропријација пословно-стамбене зграде у ..., ранија адреса ..., а сада Улица ... на кат. парцели ... КО ..., и извршен административни пренос права коришћења на грађевинском земљишту у друштвеној својини означеном као кп.бр. ... КО ..., у површини од 102 м², у корист Општине Чачак, а за потребе СИЗ-а културе Општине Чачак, ради спровођења мера техничке заштите, рестаурације и одржавања поменуте зграде као културног добра и поништен уговор оверен пред Општинским судом у Чачку под Ов.бр.4877/81 од 09.09.1981. године, закључен између СИЗ-а културе Општине Чачак и РО "АА" ООУР "ДД" из ..., којим је овај експроприсани објекат дат на коришћење РО "АА" ОУР "ДД" .... Против другостепеног решења 07 број

465-02-84/82 од 05.02.2010.године тужбе су поднели ББ и ВВ, обојица из ..., које су одбијене пресудом овог суда I-1 У 19984/10 од 30.06.2011.године.

Према образложењу пресуде Управног суда од 30.06.2011.године и стању у списима, решењем Општинског Секретаријата за урбанизам, стамбене и комуналне делатности СО Чачак број 465-39/77-10 од 15.03.1978.године извршена је експропријација пословно-стамбене зграде у ..., ..., сада улица Ж..., својина пок. ГГ из ..., мајке ББ и ВВ, и извршен административни пренос права коришћења на грађевинском земљишту у друштвеној својини означеној као кп бр. ... КО ..., у површини од 102 м² у корист Општине Чачак, за потребе СИЗ-а културе Општине Чачак ради спровођења мера техничке заштите, рестаурације и одржавања поменуте зграде као културног добра. Ова намена дефинисана је решењем Административне комисије Извршног већа Скупштине СРС 03 бр. 465-4339/77 од 09.11.1977. године о утврђењу постојања општег интереса за експропријацију. Решење о експропријацији је постало правноснажно 05.10.1978. године, а записником о увођењу у посед од 17.11.1978. године корисник експропријације је уведен у посед.

Корисник експропријације, СИЗ за културу Општине Чачак, је са Књижарско-штампарском радном организацијом "АА" - ООУР "ДД ...", правним претходником ТК "АА" доо ..., закључио уговор, оверен пред Општинским судом у Чачку под Ов. бр. 4677/81 од 09.09.1981.године, којим је отуђио право трајног коришћења на наведеној имовини у корист саговорача и дозволио му да зграду адаптира у складу са својим потребама, с тим да се спољни изглед фасаде ради у складу са пројектом Завода за заштиту споменика Краљево. Корисник експропријације се обавезао да, по овом уговору, плати пројекат за спољну адаптацију зграде и регулише иселење станара ЂЂ која је користила део просторија на спрату експроприсане зграде као стамбени простор, као и да плати накнаду за експропријацију бившем власнику. Пре закључивања овог уговора, СО Чачак је својом одлуком број 06-103/79-01 од 30.05.1979.године одредила је начин коришћења експроприсаног објекта, тако да се приземље има користити као продајни простор-књижара, спрат као изложбени простор за књиге, слике и сл., а поткровље као уметнички атеље. Из извештаја СИЗ-а културе Општине Чачак 01 бр. 5/82 од 12.01.1982. године поднетог Скупштини општине Секретаријату за финансије Чачак произлази да је корисник експропријације платио износ од 150.000,00 динара у току 1979. године и 1980. године за пројекат за адаптацију зграде (крова и фасаде) израђен од стране Завода за заштиту споменика у Краљево. У истом периоду, извршио је привремену адаптацију крова (до извођења главних радова) и неке унутрашње поправке (100.000,00 динара), што је износило мање од израде пројекта за адаптацију крова и фасаде, а платио је и учешће од 400.000,00 динара за обезбеђење стана ЂЂ преко СИЗ-а за ивалидско и пензијско осигурање- Филијала Чачак. Правни претходник ТК "АА" доо ... је изводио радове на наведеној згради од новембра 1981. године.

Дана 17.06.1991. године ранији власник ГГ је поднела захтев за поништај правноснажног решења о експропријацији од 15.03.1978. године, јер у законом прописаном року нису извршени знатни радови на експроприсаној имовини, а по њеној смрти 1992.године у поступак су ступили њени законски наследници, синови ББ и ВВ.

Управни суд је у пресуди I-1 У 19984/10 од 30.06.2011.године оценио да је правилна одлука туженог у диспозитиву оспореног решења којом је поништено

првостепено решење, јер оно у образложењу не садржи разлоге који се односе на законски пропис који првостепеном органу даје овлашћење, да у управном поступку, поништава уговор закључен између СИЗ-а културе Општине Чачак и правног претходника ТК "АА" доо ..., од 09.09.1981. године. На овај начин је првостепени орган учинио повреду правила поступања из чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01) коју је тужени санкционисао на основу својих овлашћења по чл. 232. ЗУП-а. Због тога се наводима обе тужбе не доводи у сумњу правилност оспореног решења у диспозитиву. Међутим, по оцени Управног суда у пресуди I-1 У 19984/10 од 30.06.2011.године, остали разлози туженог не могу да се прихвате, јер је експропријација могућа и врши се искључиво у циљу привођења експроприсане имовине намени, сврси и циљу који су утврђени општим интересом и којим је условљена. Због тога нереализација или одступање од њих може бити разлог за поништај правноснажног решења о експропријацији. Управни суд је нашао да се у конкретном случају, не може сматрати да је закључење уговора између корисника експропријације и правног претходника ТК "АА" доо ..., којим се преноси право трајног коришћења уз обавезу вршења радова, радња која представља остварење намене, сврхе и циља експропријације, јер је сврха, намена и циљ-спровођење мера техничке заштите, рестаурација и одржавање поменуте зграде као културног добра, али искључиво од стране корисника експропријације, а не отуђење зграде са земљиштем, од стране корисника експропријације трећем лицу, да би се нови титулар права коришћења, о томе бринуо уз сагласност СИЗ-а културе Општине Чачак и учешће Завода за заштиту споменика културе. Због тога, све оно што је урађено од стране правног претходника заинтересованог лица по уговору од 09.09.1981. године, по оцени суда, не може да се сматра, привођењем намени од стране корисника експропријације, па није од утицаја да ли су ови радови извршени пре или после правоснажности решења о експропријацији. Радовима према којима може да се цени знатна изведеност, у смислу члана 39. став 3. цитираног Закона о експропријацији, могу да се сматрају само они радови које је извео искључиво корисник експропријације-СИЗ културе Општине Чачак. Како се из извештаја СИЗ-а културе Општине Чачак од 12.01.1982. године на несумњив начин утврђује шта је од корисника експропријације изведено, по оцени суда, наведени радови нису знатни да би се сматрало да је спроведена сврха, односно испуњен циљ и намена експропријације. Због тога, из разлога економичности поступка није нужно усаглашавати налазе вештака односно изводити ново вештачење. Пошто је првостепено решење правилно поништено, првостепени орган је у поновном поступку приликом одлучивања дужан да има у виду правно схватање и примедбе суда из ове пресуде које су за њега обавезне у смислу члана 69. став 2. ЗУС-а.

Ожалбеним решењем од 25.08.2015.године првостепени орган је одлучио као у диспозитиву, са образложењем да је, поступајући по пресуди Управног суда I-1 У 19984/10 од 30.06.2011.године, увидом у одлуку СО Чачак број 06-103/79-01 од 30.05.1979.године о начину коришћења експроприсане непокретности, извештај корисника експропријације СИЗ-а културе Општине Чачак 01 број 5/82 од 12.01.1982. године, налазе вештака ... и ..., несумњиво утврђено да су радови на рестаурацији експроприсане непокретности започети новембра 1981.године, и то од стране РО "АА" ОУР "ДД", па с обзиром да је решење о експропријацији постало правноснажно дана 05.10.1978.године, налази да корисник експропријације – СИЗ културе Општине Чачак није извршио знатније радове у циљу спровођења мера техничке заштите, рестаурације и одржавања поменуте зграде као културног добра, односно није привео намени у року предвиђеном из члана 39. став 3. Закона о експропријацији („Службени гласник СРС“,

број 40/84,...и „Службени гласник РС“, бр. 6/90), до 05.10.1981.године. Корисник експропријације је предметно право пренео на ТК “АА” ад ... уговором од 09.09.1981.године, те нови титулар права коришћења такође, није у законском року (до 05.10.1981.године) привео намени, односно извршио знатније радове у циљу због кога је предметна непокретност експроприсана, већ су ови радови започети тек у новембру месецу 1981.године, дакле по протеклу рока од 3 године.

Тужени орган је, решавајући о жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења од 25.08.2015.године, нашао да је жалба неоснована, јер је првостепени орган, имајући у виду пресуду Управног суда I-1 У 19984/10 од 30.06.2011.године, правилно утврдио да су испуњени услови да се усвоји захтев за поништај правноснажног решења о експропријацији од 15.03.1978.године, уз образложење које у свему као ваљано прихвата тужени орган, па је применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку одлучено као у диспозитиву.

По оцени овог суда, правилно је тужени орган одлучио оспореним решењем од 05.04.2016.године када је одбио жалбу тужиоца као неосновану, јер је првостепени орган доношењем ожалбеног решења од 25.08.2015.године поступио у свему по примедбама и правном схватању суда из пресуде Управног суда I-1 У 19984/10 од 30.06.2011.године и за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге, које је прихватио тужени орган, а које прихвата и овај суд, налазећи да се наводима тужбе не доводи у сумњу законитост оспореног решења. Суд је посебно ценио навод тужиоца да је у конкретном случају протекло пет година за подношење захтева за поништај правноснажног решења о експропријацији, па је нашао да је исти неоснован. Ово стога што је захтев за поништавање правноснажног решења о експропријацији од 15.03.1978. године, које је постало правноснажно 05.10.1978.године, поднет дана 17.06.1991. године, када је важио Закон о експропријацији („Службени гласник СРС“, број 40/84...и „Службени гласник РС“, број 6/90), којим је у члану 39. став 3. било прописано да ће се на захтев ранијег сопственика експроприсане непокретности правноснажно решење о експропријацији поништити ако корисник експропријације у року од три године од правноснажности тог решења није извршио према природи објекта знатније радове на том објекту, осим у случају експропријације комплекса. Преклузивни рок за подношење захтева за поништај правноснажног решења о експропријацији није био прописан напред наведеним Законом о експропријацији. Суд је ценио и остале наводе тужбе, али с обзиром на утврђено чињенично стање на основу доказа у списима наведених у образложењу ожалбеног решења, којим је, на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима, поступљено у складу са правним схватањем суда и примедбама у погледу поступка из пресуде Управног суда I-1 У 19984/10 од 30.06.2011.године, налази су исти без утицаја на друкчије одлучивање у овој управној ствари.

Са изложеног, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца (који је предметну непокретност предао заинтересованим лицима 18.08.2016.године по приложеном записнику о примопредаји непокретности), Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 151., 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је захтев тужиоца, који није успео у спору, за накнаду трошкова спора, одбио као у ставу II диспозитива пресуде. Заинтересованим лицима, који су успели у спору, суд је досудио трошкове спора у укупном износу од 59.250,00 динара, и то за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара по тарифном броју 43. став 1. тачка 4., за састав три необразложена поднеска у износима од по 8.250,00 динара по тарифном броју 43. став 2. и за заступање на расправи у износу од 18.000,00 динара по тар. бр. 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ 121/12), са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење до коначне исплате по члану 277. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, бр. 29/78,...57/89 и „Службени лист СРЈ“, бр. 31/93,...44/99), као у ставу III диспозитива пресуде. Трошкове за судске таксе заинтересована лица нису имала, па им суд по захтеву није досудио.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 24.01.2018. године, I-3 У 16233/17 (2016)

Записничар
Никола Крушкоња,с.р.

Председник већа - судија
Љиљана Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СУ/АМ